

Cate Conte

Als de kat van huis is

Er zitten een heleboel katten op Daybreak Island in de problemen,
en een moordenaar maakt gebruik van de onrust om toe te slaan

Deel 6 van de *kattencafé*-serie

Vertaald door Textcase



Zondag, elf uur 's morgens

‘Maddie, je bent vergeten de staart van de vogel te pakken.’

De diepe bariton van Cass Hendricks sneed door de staat van zen die ik eindelijk had bereikt nadat ik ongeveer twintig keer de eerste reeks tai chi-bewegingen had doorlopen. Ik was blijkbaar iets te zelfverzekerd geworden – er was altijd wel één beweging die ik vergat. Hoewel dat meestal niet deze was.

Met een geërgerde zucht deed ik mijn ogen open en liet mijn armen vanuit de positie van wolkenhanden vallen. We waren in de privé-zentuin van Cass achter Jasper's Tall Tails, zijn winkel in het centrum. Op de tweede verdieping van dit gebouw lag ook zijn appartement. De tuin was geweldig. Ik kreeg hier het gevoel of ik midden in een van de chique buitenspa's in Californië was. Het verbaasde me altijd weer dat hij erin was geslaagd zo'n vredige plek te creëren te midden van alle zomerse drukte op Daybreak Island, maar vrede was de superkracht van Cass. Hoewel de vredige omgeving mij helemaal niet hielp. ‘Ik ben hier heel slecht in. Ik ga die volgorde echt nooit onthouden.’

JJ, de rode zwerfkat die ik had gered en die nu mijn beste maatje was, piepte vanaf de speciale stoel van Cass waar hij op zat. Hij hield vanaf daar gedeeltelijk toezicht op mijn inspanningen, maar besteedde eigenlijk meer tijd aan het kijken naar de koikarpers in het vijvertje. Ik draaide me om en keek hem boos aan. ‘Ik vroeg jou niets.’

JJ zwaaide met zijn staart naar me en bepaalde zijn aandacht weer tot de vissen.

Ik liet me op de yogamat zakken en bond mijn haar bij elkaar in een rommelige knot. Het werd hier warm. Augustus op Daybreak Island had de hondsdagen van de zomer gebracht.

Cass keek me aan met die ietwat geamuseerde blik, die hij had gereserveerd voor zijn overdreven dramatische leerlingen. ‘Je bent hier niet slecht in. En natuurlijk zul je je die volgorde herinneren. Je hoeft je alleen maar te concentreren. Wat ik je overigens al heel vaak heb gezegd. Al vanaf dat je een klein meisje was.’ Hij liep naar zijn theetafel en schonk wat thee in een klein kopje. De reusachtige zilveren ringen die hij om elke vinger droeg, rinkelden tegen het handvat van de theepot als een prachtige begeleiding bij de cello-muziek die zachtjes speelde op de achtergrond. ‘Hier, drink maar op. Het zal je goed doen.’

Ik zou veel liever hier gewoon zitten luisteren naar Cass die les gaf, dan iets proberen waar ik helemaal niet goed in was. Ik luisterde graag naar hem als hij praatte. Het maakte me zelfs niet uit wát hij zei. Hoewel Cass al op het eiland woonde sinds, nou ja, sinds ik me kon herinneren, had hij nog altijd een sterk accent uit zijn geboorteland Haïti. Hij droeg zijn haar nog altijd in lange vlechten die tot zijn middel reikten. En ondanks zijn gespierde lijf van één meter vijfentachtig en zijn enigszins intimiderende uitstraling bewoog hij zich zo gracieus als een balletdanser.

Wat ik duidelijk niet had overgenomen.

Hij overhandigde me de kop thee, die ik dankbaar aannam. Ik ging op een van de meditatiekussens zitten langs de zijkant van de patio waar we oefenden. Hij kwam naast me zitten, waarbij zijn vlechten, die over zijn schouders hingen, bijna de vloer veegden. Hij zag er nog altijd net zo uit als toen ik hem als kind voor het eerst ontmoette. Ik schatte hem ergens tussen de vijftig en tijdloos, waarbij vijftig slechts een gok was op basis van de tijd dat ik hem al kende. Toen ik zoiets tegen hem zei, haalde hij alleen maar zijn schouders op en zei dat zijn meditatieve levensstijl heel

bevorderlijk was voor gezondheid en welzijn. Hij had me eigenlijk nooit verteld hoe oud hij was, maar ik geloof ook niet dat ik hem er ooit naar gevraagd heb.

Jasper's Tall Tails was een metafysische boekwinkel, die ook dienstdeed als de enige tai chi-studio van het eiland, centrum voor kristalgenezing en onofficieel theehuis. Het was echter de meest zen-achtige plaats van Daybreak Island, een plek waar mensen konden komen om te ontsnappen aan de gekte van het toeristische zomerseizoen en gewoon stil konden zijn. Ik vond het ook geweldig omdat Cass de plek had vernoemd naar Jasper, de hond uit zijn jeugd op Haïti. Het enige wat miste, was een winkelkat, maar daar werkte ik aan. Elke keer als ik naar Cass ging, nam ik JJ mee in de hoop dat hem dat zou doen besluiten een van mijn cafékatten te adopteren.

‘Ik kan dit gewoon niet. Ik denk dat hypnose het enige is dat zou kunnen werken. Ze kunnen je toch opnieuw bedraden, zodat de coördinatie beter wordt?’ Ik nipte de thee, wat bijna al genoeg was om me weer beter te voelen. Ook al was het een warme zomerdag, de warmte van de thee voelde goed. Ik moest hier gewoon meer tijd doorbrengen, iets wat op mijn to-dolijst stond sinds ik weer hiernaartoe verhuisd was nu bijna een jaar geleden. Helaas liet ik er altijd weer andere dingen tussen komen. Hoewel ik hier de laatste tijd bijna elke zondag kwam voor een privéles, wat thee, of gewoon wat rust. Mijn vriend Lucas ging vaak op zondag naar zijn trimsalon om die schoon te maken en klaar te maken voor de week, dus gebruikte ik die vrije tijd om te werken aan mijn mindfulness.

Cass daarentegen leek er nooit aan te hoeven ‘werken’ om mindful te zijn. Hij was het gewoon. Ik zou willen dat ik kon zijn zoals hij.

‘Je onderschat jezelf. Je moet minstens een keer per week een les volgen. En ik weet dat ik je daar niet aan hoeft te herinneren, maar je moet ook elke dag mediteren. Minstens tien minuten.’ Hij deed of

hij mijn slechte poging tot een grap niet had gehoord en knikte of hij het eens was met zichzelf. ‘Dan zul je veel meer rust in je leven vinden.’

‘Mmm.’ Ik dronk thee als excuus om niet te hoeven antwoorden, omdat ik echt niet elke dag mediteer. Maar dat kon hij heus zelf wel bedenken. Hij kon me lezen als een van zijn favoriete boeken, waarvan hij er vele had. Hij kende me te goed. ‘Je weet dat ik graag vaker naar de les zou komen, maar ik ben niet altijd in de gelegenheid vanwege het café. Trouwens, ik houd eigenlijk meer van privélessen. Zodat niemand kan zien hoe ik sta te stuntelen.’

Hij stak een hand met reusachtige ringen op om mijn excuses af te weren. ‘Je hebt twee mede-eigenaren en een fulltime manager. Je zou regelmatig een uur per week moeten kunnen vrijmaken.’

Het was waar. Ik was samen met mijn zakenpartner Ethan Birdsong en mijn opa Leo eigenaar van het kattencafé. We hadden een deel van opa’s grote huis in gebruik genomen als het katten-gedeelte van het café, en de vrijstaande garage was het eetgedeelte geworden – de plek waar Ethan in zijn element was. Onlangs had ik Adele Barrows, een van mijn trouwe vrijwilligers, ingehuurd als manager van de opvang. Eerlijk gezegd had niemand me meer zo hard nodig als vorig jaar, toen we alles op alles hadden gezet om het café te openen. Ik wilde misschien gewoon denken dat ze me nodig hadden. Bovendien genoot ik van de drukte van het café, de katten, de gasten, de glimlachjes.

‘Ik geef graag nog wat meer privélessen, maar een klas kan ook heel goed zijn,’ vervolgde Cass. ‘Bovendien kan ik je niet verplichten om regelmatig naar de privélessen te komen.’

‘Jaja, ik weet het wel. Oké, ik zal me aanmelden.’ Toegeven was makkelijker dan ruziemaken met Cass. Ik zou nooit winnen.

‘Uitstekend. Mijn beginnersles is elke dinsdag om half tien. En,’ voegde hij eraan toe met een nieuwe glans in zijn ogen, alsof wat hij dan ook wilde gaan zeggen hem zojuist pas te binnen schoot, ‘je komt ook naar mijn meditatieretraite.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Je wat?’

‘Mijn meditatieretraite. Het thema is “Wie ben ik?”’ Hij glimlachte en knikte. ‘We gaan met elkaar werken aan de beantwoording van die vraag. Het is over twee weken. Ik heb een huis gehuurd in Duck Cove, direct aan het water. Maximaal tien deelnemers. Het zit al vol, maar ik maak een uitzondering voor jou.’

Ik staaarde hem aan. Een heel weekend mediteren? ‘Eh... ik weet niet zeker –’

De hand ging weer omhoog. ‘Geen uitvluchten. Dit is heel goed voor jou. We mediteren, doen wat yoga, drinken thee en maken met elkaar gezonde maaltijden klaar. Om te ontdekken wie we zijn.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Mag JJ ook komen?’

‘Ik denk dat JJ al weet wie hij is. Maar als dat jou kan overhalen, mag dat natuurlijk.’

‘Heb ik een keuze?’ vroeg ik op spottende toon.

‘Nee.’

Ik verbeet een lach. Cass was een man van weinig woorden, maar die paar woorden waren altijd raak. Ik haalde mijn mobiele telefoon tevoorschijn om deze afspraak toe te voegen aan mijn agenda. ‘Oké.’ Omdat discussiëren met hem me in alle twintig-plus jaren dat ik hem kende, nog nooit ergens had gebracht.

‘We beginnen op vrijdagavond en sluiten af op zondagavond. In de tussentijd moet je oefenen. Tien minuten per dag. Om jezelf in de juiste gemoedstoestand te krijgen,’ zei hij met die ongelofelijk effectieve Cass-blik toen ik deze keer wel mijn mond opende om te protesteren. ‘Het is een voorwaarde. En vergeet niet om ook de les op dinsdag in je agenda te zetten.’

Ik hield mijn mond en voegde plichtsgetrouw de dinsdagles toe, compleet met waarschuwingen om me eraan te herinneren ook daadwerkelijk te komen opdagen. ‘Dat staat dan vast. Ik zie je dinsdag.’

Hij knikte bijna zelfvoldaan. ‘Goed. En laat de koffie staan voor je hierheen gaat.’

Ik staaarde hem aan. ‘Meen je dat?’

‘Natuurlijk meen ik dat. Cafeïne – tenzij het natuurlijke cafeïne is zoals in mijn thee – verpest je concentratie. Monkey mind.’ Hij tikte met een vinger op zijn schedel. ‘Je hebt rust nodig.’

‘Hm,’ zei ik, omdat ik wel wist dat ik beter geen ruzie met hem kon maken. ‘Ik dacht dat je beginnerslessen op de maandag waren? Heb je je rooster veranderd?’

‘Dat heb ik inderdaad gedaan. Ik werk op maandag overdag in Fisherman’s Cove. En een paar avonden.’

‘Fisherman’s Cove? Echt? Wat doe je daar dan?’

‘Het ontbreekt ze daar aan wellnessmiddelen.’ Hij spreidde zijn handen om zijn ruimte te omvatten. ‘De waarnemend gemeentesecretaris benaderde me eerder deze zomer om te vragen of ik enkele van mijn oefeningen aan die mensen daar wil leren. Het ontbreekt ze helaas ook aan vervoer, en veel oudere bewoners komen het gebied niet vaak uit. Ik heb daar nu een week of zes lesgegeven.’

Fisherman’s Cove was de kleinste van de vijf steden op Daybreak Island. Het lag op het meest westelijke puntje en de meeste mensen die het eiland bezochten, wisten niet eens van het bestaan ervan. Het was de ‘arbeidersstad’ van het eiland, dat wil zeggen dat daar in het schilderachtige centrum geen restaurants te vinden waren en evenmin chique boetieks of koffiebars zoals hier in Daybreak Harbor of de andere steden. Er stonden merendeels kleine praktische huizen voor vissers die nog altijd hun brood op zee verdienden en voor anderen die ofwel een verbondenheid hadden met het gebied of met het werk op de boten. Op Daybreak lagen de lonen laag en een aantal vissers die hier tijdens de zomermaanden woonden, moesten voor de winter vertrekken om elders inkomsten te genereren. Het eilandleven kon het jaar rond best zwaar zijn, vooral in het noordoosten, maar ik had altijd het gevoel gehad

dat het in Fisherman's Cove het zwaarst was. Op ongeveer tien vierkante kilometer woonden het hele jaar door niet meer dan driehonderd mensen.

De positieve kant van het gebrek aan toeristen was echter dat de grote stranden en nationale parken grotendeels onopgemerkt bleven door diegenen die er niet van wisten, waarmee ze een uitstekende plek vormden voor eilandbewoners. Die ontsnapten daarheen als de bekende stranden overbevolkt waren. Maar afgezien van die veel gemakkelijker toegang tot de natuur dacht ik niet vaak aan Fisherman's Cove en de bewoners, voornamelijk omdat ik het gevoel had dat ze in een ander universum leefden dan ik.

Toch was het een geschikte plek voor Cass. 'Dat is geweldig,' zei ik. 'Wat voor les geef je?'

'Ik bied tai chi en qigong aan en een paar thee-evenementen. Ik neem wat verschillende soorten thee mee en laat die proeven. Daarnaast leer ik de mensen de voordelen van thee voor hun gezondheid. Het is een zeer diverse groep, van wie de meesten nog geen kennis hebben gemaakt met dit soort wellness. Ik voel me er goed bij. Het zijn nuchtere mensen dus het heeft wel even geduurd voordat ze de waarde van dit soort dingen gingen inzien. Er is een vrouw die niets met mijn lessen van doen wilde hebben, maar na verloop van tijd hoorde ze er steeds meer over van anderen en uiteindelijk kwam ze ook langs. Ik zag dat ze wanhopig verlangde naar iets zinvols om te doen. Nu komt ze regelmatig, en ik zag al na een paar weken welk verschil het heeft gemaakt in haar leven.'

'Je charme heeft gewerkt, hè?' grinnikte ik.

Hij glimlachte. 'Ik doe mijn best.'

Ik plaagde hem wel, maar dit klonk allemaal heel cool, vooral die thee-evenementen. 'Doen we dat met die thee ook in dat meditatie-weekend?'

'Absoluut.'

'Cool. Waar geef je die sessies dan?'

‘Soms buiten in het grote park. Als het weer niet meezit, mag ik de gemeenschappelijke ruimte in een nabijgelegen kerk gebruiken. Daar doen we dan de thee-evenementen.’

‘En het is allemaal gratis?’

‘Klopt.’

‘Je bent echt te goed voor deze wereld, Cass. Het klinkt geweldig. Die mensen hebben geluk dat ze jou hebben.’

Hij keek me glimlachend aan. ‘Nou, ik doe dat hier ook allemaal, hè.’

Ik knikte opgewekt. ‘Ja. Je hebt gelijk. Ik moet serieus aan de slag om wat meer rust in mijn leven in te bouwen.’ Ik dronk mijn thee op en zette het lege kopje weer op het tafeltje. Toen stond ik op om te gaan, waarop JJ van zijn stoel sprong en naar me toe holde.

‘Dinsdag dus,’ zei Cass.

‘Dinsdag,’ knikte ik instemmend. ‘Half tien. Tot dan.’

Maandag, tien uur 's morgens

‘Natuurlijk, mevrouw Hennessy. Ik beloof dat ik u zal bellen zodra er een paar lapjeskatten binnenkomen.’ Ik klopte de oudere vrouw op haar schouder toen ik die maandagmorgen met haar naar de deur van JJ’s Kattencafé liep. Ja, het kattencafé is vernoemd naar mijn JJ. Angela Hennessy, inwoonster van Daybreak Harbor, was elke maandag in het café geweest sinds het vorig jaar was geopend. Ralphie, haar oude kat, was onlangs gestorven op de hoge leeftijd van tweeëntwintig jaar, en nu wilde ze een adopteren. Maar ze weigerde resoluut om iets anders te adopteren dan een lapjeskat. Ze had er als kind een gehad, en alle katten in haar latere leven waren oranje of zwart geweest. Nu was ze vastbesloten om haar jeugd opnieuw te beleven. Ik vond het schattig, hoewel een beetje obsessief.

‘O, dat is fijn. Denk je dat het nog lang gaat duren?’ Ze keek me aan met een bezorgde blik in haar ogen. Mevrouw Hennessy was een van die nerveuze vrouwen die altijd ergens over in zitten. Het leek me een uitputtende manier van leven.

‘Ik heb echt geen idee,’ zei ik. ‘Ik weet meestal niet wat ik krijg voordat ze hier verschijnen.’ Alsof mijn woorden haar hadden opgeroepen, zag ik op dat moment mijn vriendin Katrina Denning in het busje van de dierenbescherming de oprit oprijden. Weer een levering. Katrina was de ambtenaar die op Daybreak Harbor was belast met de dierenbescherming, en daarmee mijn kattenleverancier. Ze was bovendien een aloude, dierbare vriendin en mijn